Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania)

z dnia 18 kwietnia 2023 r.*

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Przyjmowanie odwołań do rozpoznania – Artykuł 170b regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wniosek wykazujący istotność kwestii dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii – Przyjęcie odwołania do rozpoznania

W sprawie C-751/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 8 grudnia 2022 r.,

Shopify Inc., z siedzibą w Ottawie (Kanada), który reprezentowali M. Pemsel i S. Völker, Rechtsanwälte,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO),

strona pozwana w pierwszej instancji,

Massimo Carlo Alberto Rossi, zamieszkały w Fiano (Włochy),

Salvatore Vacante, zamieszkały w Berlinie (Niemcy),

Shoppi Ltd, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania)

w składzie: L. Bay Larsen, wiceprezes Trybunału, D. Gratsias i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając wniosek sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego A.M. Collinsa,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujące

Postanowienie

1 W odwołaniu Shopify Inc. wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 października 2022 r., Shopify/EUIPO – Rossi i in. (Shoppi) (T-222/21, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2022:633), w którym Sąd oddalił skargę tej spółki o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 18 lutego 2021 r. (sprawa R 785/2020-2) dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Massimem Carlem Albertem Rossim, Salvatorem Vacantem i Shoppi Ltd z jednej strony a Shopify z drugiej strony (zwanej dalej „sporną decyzją").

W przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania

2 Na mocy art. 58a akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku odwołania wniesionego od orzeczenia Sądu dotyczącego decyzji niezależnej izby odwoławczej EUIPO Trybunał decyduje wcześniej o jego przyjęciu do rozpoznania.

3 Zgodnie z art. 58a akapit trzeci tego statutu odwołanie przyjmuje się do rozpoznania, w całości lub w części, zgodnie ze szczegółowymi przepisami określonymi w regulaminie postępowania przed Trybunałem, jeżeli występuje w nim kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

4 Zgodnie z brzmieniem art. 170a § 1 regulaminu postępowania w sytuacjach, o których mowa w art. 58a akapit pierwszy tego statutu, wnoszący odwołanie załącza do niego wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania, w którym wyjaśnia, jakiej kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii ono dotyczy, i który zawiera wszystkie niezbędne elementy, aby umożliwić Trybunałowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie tego wniosku.

5 Zgodnie z art. 170b §§ 1 i 3 regulaminu postępowania Trybunał orzeka w przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania w możliwie najkrótszym czasie postanowieniem z uzasadnieniem.

Argumentacja wnoszącej odwołanie

6 Na poparcie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania wnosząca je podnosi, że jej odwołanie dotyczy kwestii istotnej dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii.

7 Przede wszystkim wyjaśnia ona, że jej odwołanie opiera się na jednym tylko zarzucie, dotyczącym naruszenia art. 53 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

8 W szczególności wnosząca odwołanie wskazuje, że zarzuca Sądowi, iż w pkt 96–104 zaskarżonego wyroku odrzucił dowody dotyczące wzmocnionego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w Zjednoczonym Królestwie z tego względu, że w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku wnioskodawca powinien być w stanie zakazać

używania spornego znaku towarowego nie tylko w dniu jego zgłoszenia, lecz również w dniu wydania spornej decyzji, oraz że w niniejszej sprawie została ona wydana po upływie okresu przejściowego przewidzianego w art. 127 umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 7, zwanej dalej „umową o wystąpieniu").

9 W ten sposób Sąd naruszył brzmienie art. 53 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 207/2009, zgodnie z którym wszystkie warunki wymagane do uwzględnienia wniosku o unieważnienie prawa do znaku muszą być spełnione w dacie zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa spornego znaku towarowego.

10 Następnie wnosząca odwołanie podkreśla, że gdyby Sąd uznał, iż jedynie data zgłoszenia spornego znaku towarowego jest istotna dla ustalenia, czy zostały spełnione warunki wymagane do uwzględnienia wniosku o unieważnienie prawa do znaku, powinien on był stwierdzić nieważność spornej decyzji. Dodaje ona, że gdyby izba odwoławcza uwzględniła dowody dotyczące wzmocnionego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, stwierdziłaby wzmocniony charakter odróżniający tego znaku i w konsekwencji istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

11 Ponadto wnosząca odwołanie utrzymuje, że jedyny zarzut podniesiony przez nią na poparcie odwołania dotyczy kwestii daty, w której należy ocenić, czy warunki art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 zostały spełnione. W szczególności chodzi o ustalenie, czy wnoszący o unieważnienie prawa do znaku jest zobowiązany wykazać istnienie względnej podstawy odmowy rejestracji wyłącznie w dacie pierwszeństwa lub w dacie zgłoszenia spornego znaku towarowego, czy też można od niego wymagać, aby ponadto wykazał istnienie takiej podstawy w dniu, w którym EUIPO wydaje decyzję.

12 Wreszcie, w celu wykazania istotności tej kwestii dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii wnosząca odwołanie przedstawia osiem argumentów.

13 W ramach argumentu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że wspomniana kwestia pojawia się we wszystkich postępowaniach w sprawie unieważnienia prawa do znaku, w ramach których na wcześniejszy znak towarowy lub na zakres ochrony przyznanej przez ten znak mają wpływ zdarzenia, które nastąpiły po dacie pierwszeństwa lub dacie zgłoszenia spornego znaku towarowego, takie jak utrata charakteru odróżniającego lub renomy, zmiana prawa dotyczącego postępowania lub wystąpienie państwa członkowskiego z Unii, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

14 Zdaniem wnoszącej odwołanie wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii będzie miało wpływ na znaczną liczbę innych postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku i w sprawie sprzeciwu, dotyczących wcześniejszych znaków towarowych zarówno unijnych, jak i krajowych. Udzielenie przez Trybunał wyjaśnień jest więc konieczne zarówno dla użytkowników systemu unijnego znaku towarowego, jak i dla krajowych urzędów ds. znaków towarowych oraz sądów krajowych, w szczególności w świetle okoliczności, że podniesiona kwestia dotyczy nie tylko wpływu umowy o wystąpieniu na toczące się postępowania, ale również wszystkich – częstych w dziedzinie własności intelektualnej – sytuacji ustania, w całości lub w części, wcześniejszego prawa w toku postępowania.

15 W ramach argumentu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii istotne jest, aby wszystkie sądy w Unii stosowały prawo Unii w postaci, w jakiej zostało ono przyjęte przez prawodawcę Unii. Tymczasem, nie uwzględniwszy jednoznacznego brzmienia art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, Sąd naruszył podstawową zasadę, zgodnie z którą sądy w Unii są związane prawem Unii i są zobowiązane do wykonywania swoich uprawnień w granicach określonych przez prawodawcę Unii.

16 W ramach argumentu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest źródłem niepewności prawnej. Uznanie bowiem, że data wydania decyzji przez izbę odwoławczą EUIPO jest również istotna dla oceny istnienia względnej podstawy odmowy rejestracji w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku, zaszkodziłoby poważnie pewności prawa przysługującej wszystkim właścicielom wcześniejszych znaków towarowych, ponieważ nie mogliby oni oprzeć się na informacjach, którymi dysponują, aby zdecydować o celowości złożenia wniosku o unieważnienie prawa do znaku, zważywszy, że nie byliby w stanie przewidzieć, jak sytuacja zmieni się w dniu, w którym Wydział Unieważnień lub izba odwoławcza będzie wydawać decyzję.

17 W ramach argumentu czwartego wnosząca odwołanie twierdzi, że kwestia podniesiona w odwołaniu jest istotna dla jedności i spójności prawa Unii, ponieważ odnosi się ona zarówno do postępowań w sprawie unieważnienia prawa do unijnych znaków towarowych, jak i do postępowań w sprawie unieważnienia prawa do krajowych znaków towarowych w państwach członkowskich. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przypomnianym w szczególności w pkt 32 wyroku z dnia 12 września 2019 r., Deutsches Patent- und Markenamt (#darferdas?) (C-541/18, EU:C:2019:725, pkt 32), art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1) i art. 53 rozporządzenia nr 207/2009 – w zakresie, w jakim przewidują identyczne podstawy unieważnienia – należy bowiem interpretować w ten sam sposób.

18 Tymczasem nie można wykluczyć, że sprzeciw lub wniosek o unieważnienie prawa do znaku oparty na istnieniu wcześniejszego unijnego znaku towarowego i odnoszący się do znaku lub zgłoszenia zostanie rozstrzygnięty w różny sposób przez krajowe urzędy ds. znaków towarowych lub sądy krajowe w zależności od właściwej daty przyjętej w celu dokonania oceny, czy przesłanki uwzględnienia sprzeciwu lub wniosku o unieważnienie zostały spełnione, co narusza pewność prawa.

19 W ramach argumentu piątego wnosząca odwołanie utrzymuje, że stanowisko Sądu otwiera furtkę do arbitralności w działaniu władzy wykonawczej w zakresie, w jakim pozwala EUIPO, krajowym urzędom ds. znaków towarowych i sądom krajowym na umyślne opóźnianie postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku do czasu pojawienia się szczególnych okoliczności, takich jak wystąpienie państwa członkowskiego z Unii lub wygaśnięcie znaku towarowego, lub do chwili, w której dowody przedstawione w dacie pierwszeństwa lub w dacie zgłoszenia spornego znaku towarowego w celu wykazania renomy wcześniejszego znaku towarowego nie pozwalają już na wykazanie tej renomy w dniu wydania decyzji. Zdaniem wnoszącej odwołanie sam fakt, że takie arbitralne zachowanie jest możliwe, wystarczy do podważenia zaufania do niezależności EUIPO oraz krajowych urzędów ds. znaków towarowych i sądów krajowych.

20 W ramach argumentu szóstego wnosząca odwołanie twierdzi, że kwestia podniesiona w odwołaniu ma zasadnicze znaczenie dla użytkowników systemu unijnego znaku towarowego. Gdyby bowiem Trybunał miał stwierdzić, że data wydania decyzji jest również istotna, wnoszący

sprzeciw i wnoszący o unieważnienie prawa do znaku byliby zobowiązani do ciągłego przedstawiania dowodów dotyczących utrzymania renomy znaku towarowego, jego rzeczywistego używania lub wzmocnionego charakteru odróżniającego, a urzędy ds. znaków towarowych oraz właściciele znaków towarowych lub zgłaszający znaki towarowe musieliby następnie systematycznie przeprowadzać ich badanie.

21 W ramach argumentu siódmego wnosząca odwołanie twierdzi, że kwestia podniesiona w odwołaniu jest również istotna w świetle określonych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 zasad terytorialności i jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego.

22 Kwestia, czy wystarczy, by kolizja między wcześniejszym znakiem towarowym a późniejszym znakiem towarowym istniała w dacie pierwszeństwa lub w dacie zgłoszenia, czyli w chwili, gdy wcześniejszy znak towarowy przyznawał jeszcze ochronę w Zjednoczonym Królestwie, czy też taka kolizja powinna istnieć również w dniu, w którym EUIPO wydaje decyzję, miałaby bowiem istotny wpływ na zasady terytorialności i jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego, które stanowią dwa z podstawowych filarów unijnego prawa znaków towarowych.

23 W ramach argumentu ósmego, ostatniego, wnosząca odwołanie utrzymuje, że kwestia podniesiona w odwołaniu dotyczy skuteczności (effet utile) unijnego znaku towarowego. Wymaganie, aby odnośne znaki towarowe kolidowały ze sobą również w dniu wydania decyzji przez EUIPO, podważałoby bowiem skuteczność ochrony przyznanej przez unijny znak towarowy, ponieważ wszelkie późniejsze zmiany okoliczności mogłyby pozbawić z mocą wsteczną unijny znak towarowy jego skutków.

Ocena Trybunału

24 Na wstępie należy stwierdzić, że to na wnoszącym odwołanie spoczywa ciężar wykazania, że kwestie podnoszone w odwołaniu są istotne dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii (postanowienie z dnia 10 grudnia 2021 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Poza tym, jak wynika z art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z art. 170a § 1 i art. 170b § 4 zdanie drugie regulaminu postępowania, wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi zawierać wszystkie niezbędne elementy, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie w przedmiocie przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz określenie, w przypadku częściowego przyjęcia tego odwołania, zarzutów lub części odwołania, których powinna dotyczyć odpowiedź na odwołanie. Skoro bowiem mechanizm wstępnego przyjmowania odwołań do rozpoznania przewidziany w art. 58a tego statutu ma na celu ograniczenie kontroli sprawowanej przez Trybunał do kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, jedynie zarzuty podnoszące takie kwestie i wykazane przez wnoszącego odwołanie mogą podlegać badaniu przez Trybunał w ramach procedury odwoławczej (postanowienia: z dnia 10 grudnia 2021 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, pkt 21; z dnia 16 listopada 2022 r., EUIPO/Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, pkt 24).

26 Wobec powyższego wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi w każdym wypadku w sposób jasny i precyzyjny wskazywać zarzuty, na których odwołanie się opiera, z taką samą precyzją i jasnością określać kwestię prawną podnoszoną w każdym zarzucie, uściślać, czy ta kwestia jest istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, i podawać w sposób konkretny powody, dla których wspomniana kwestia jest istotna w świetle przywołanego kryterium. Co się

tyczy w szczególności zarzutów odwołania, wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi określać przepis prawa Unii lub orzecznictwo, które mogły zostać naruszone przez zaskarżony wyrok lub postanowienie, przedstawiać w sposób zwięzły naruszenie prawa, którego miał się dopuścić Sąd, i wskazywać, w jakiej mierze wpłynęło ono na rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku lub postanowieniu. W sytuacji gdy przywołane naruszenie prawa wynika z naruszenia orzecznictwa, wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi przedstawiać w sposób zwięzły, lecz jasny i precyzyjny, po pierwsze, gdzie występuje zarzucana sprzeczność, poprzez wskazanie zarówno punktów zaskarżonego wyroku lub postanowienia, które wnoszący odwołanie podważa, jak i punktów orzeczenia Trybunału lub Sądu, które miały nie zostać uwzględnione, a po drugie, konkretne powody, dla których taka sprzeczność powoduje powstanie kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii (postanowienie z dnia 10 grudnia 2021 r., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

27 W niniejszym przypadku należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że wnosząca odwołanie podnosi w sposób precyzyjny i jasny jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, na którym opiera się jej odwołanie. W szczególności wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie tego przepisu w pkt 96–104 zaskarżonego wyroku poprzez stwierdzenie, że w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku wnioskodawca powinien być w stanie zakazać używania spornego znaku towarowego zarówno w dniu jego zgłoszenia, jak i w dniu, w którym izba odwoławcza wydaje decyzję.

28 Wnosząca odwołanie wyjaśnia również, na czym polegają naruszenia prawa, jakich miał dopuścić się Sąd.

29 Twierdzi ona bowiem, że Sąd naruszył brzmienie art. 53 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 207/2009, zgodnie z którym wszystkie warunki wymagane do uwzględnienia wniosku o unieważnienie prawa do znaku muszą być spełnione w dacie zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa spornego znaku towarowego, i dodaje, że przyjęta przez Sąd wykładnia tego przepisu jest źródłem niepewności prawnej.

30 Wnosząca odwołanie podnosi ponadto, że Sąd pomylił postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku z powództwem o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku, wymagając od wnoszącego o unieważnienie prawa do znaku, aby był w stanie zakazać używania spornego znaku towarowego w dniu, w którym EUIPO wydaje decyzję.

31 Poza tym Sąd naruszył orzecznictwo Trybunału wynikające z wyroku z dnia 29 stycznia 2020 r., Sky i in. (C-371/18, EU:C:2020:45, pkt 49), zgodnie z którym w ramach wniosku o unieważnienie prawa do unijnych znaków towarowych datą decydującą dla celów określenia mającego zastosowanie prawa materialnego jest data zgłoszenia do rejestracji spornego znaku towarowego, jak również własne orzecznictwo wynikające z wyroków z dnia 1 grudnia 2021 r., Inditex/EUIPO – Ffauf Italia (ZARA) (T-467/20, niepublikowanego, EU:T:2021:842, pkt 59–61), i z dnia 16 marca 2022 r., Nowhere/EUIPO – Ye (APE TEES) (T-281/21, EU:T:2022:139, pkt 28, 29), dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu i mające zastosowanie mutatis mutandis do postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku, zgodnie z którym istnienie względnej podstawy odmowy rejestracji należy oceniać w dniu dokonania zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji.

32 Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania określa zarówno punkty zaskarżonego wyroku, które są kwestionowane, jak i przepis prawa Unii, który miał zostać naruszony, a także punkty wyroków Trybunału i Sądu, które miały nie zostać uwzględnione.

33 W drugiej kolejności wnosząca odwołanie wskazuje, że naruszenie prawa, którego miał dopuścić się Sąd, doprowadziło do tego, iż Sąd nie stwierdził nieważności spornej decyzji, w której odmówiono dopuszczenia dowodów dotyczących wzmocnionego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, wykazując w ten sposób, że owo naruszenie miało wpływ na rozstrzygnięcie przyjęte w zaskarżonym wyroku.

34 W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie w sposób precyzyjny i jasny określa kwestię prawną podniesioną w jej jedynym zarzucie, mianowicie kwestię, czy na podstawie art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 wnoszący o unieważnienie prawa do znaku jest zobowiązany wykazać istnienie względnej podstawy odmowy rejestracji wyłącznie w dacie pierwszeństwa lub w dacie zgłoszenia spornego znaku towarowego, czy też można wymagać od niego, by ponadto wykazał istnienie takiej podstawy w dniu, w którym EUIPO wydaje decyzję.

35 W czwartej kolejności, zgodnie z ciężarem dowodu, który spoczywa na autorze wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania, wnoszący odwołanie powinien wykazać, że niezależnie od kwestii prawnych, na które powołuje się w odwołaniu, podnosi on jedną lub kilka kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, przy czym zakres tego kryterium wykracza poza ramy zaskarżonego wyroku i ostatecznie poza ramy jego odwołania (postanowienie z dnia 16 listopada 2022 r., EUIPO/Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 Wykazanie to samo w sobie wymaga ustalenia zarówno istnienia, jak i znaczenia takich kwestii za pomocą konkretnych i swoistych dla danego przypadku dowodów, a nie tylko argumentów o charakterze ogólnym (postanowienie z dnia 16 listopada 2022 r., EUIPO/Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 W niniejszej sprawie wnosząca odwołanie przedstawia konkretne powody, dla których uważa, że kwestia prawna podniesiona w jej odwołaniu jest istotna jednocześnie dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii.

38 W szczególności podnosi ona, że wspomniana kwestia pojawia się nie tylko w odniesieniu do wpływu umowy o wystąpieniu na toczące się postępowania, który potencjalnie dotyczy znacznej liczby postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku i w sprawie sprzeciwu, odnoszących się do wcześniejszych znaków towarowych zarówno unijnych, jak i krajowych, lecz również we wszystkich przypadkach, w których na wcześniejszy znak towarowy lub na zakres ochrony przyznanej przez ten znak mają wpływ zdarzenia, które nastąpiły po dacie pierwszeństwa lub dacie zgłoszenia spornego znaku towarowego, takie jak utrata charakteru odróżniającego lub renomy lub zmiana prawa dotyczącego postępowania.

39 Wobec tego z wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania wynika, że kwestia podniesiona w niniejszym odwołaniu wykracza poza ramy zaskarżonego wyroku i ostatecznie poza ramy tego odwołania.

40 Biorąc pod uwagę elementy przedstawione przez wnoszącą odwołanie, należy stwierdzić, że niniejszy wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania wykazuje w sposób wymagany prawem, że odwołanie to podnosi kwestię istotną dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii.

41 W świetle powyższych rozważań należy przyjąć odwołanie do rozpoznania.

W przedmiocie kosztów

42 Zgodnie z art. 170b § 4 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie zostanie przyjęte do rozpoznania w całości lub w części zgodnie z kryteriami określonymi w art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, postępowanie toczy się zgodnie z art. 171–190a tego regulaminu.

43 Zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania, który znajduje zastosowanie do postępowania odwoławczego na mocy art. 184 § 1 tego regulaminu, o kosztach rozstrzyga się w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie.

44 Ponieważ wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania zostaje uwzględniony, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) postanawia, co następuje:

1) Odwołanie zostaje przyjęte do rozpoznania.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy